

DE ARTS IN ONS

door Dr R. A. B. OOSTERHUIS

In dagen van gezondheid beseffen wij veelal te weinig hoeveel reden wij hebben om volop gelukkig en dankbaar te zijn jegens den Schepper van alle leven. Toch zullen wij allen dat tintelende en jubelende gevoel gekend hebben alsof het leven louter uit een opgewekten vreugdedans bestond; alsof wij letterlijk gedragen werden door het heerlijke leven vol straling en zonneglans. Dit bewerkte naast een dankbaar gemoed en een innerlijke tevredenheid de gezondheidstoestand van ons lichaam. In die oogenblikken weten wij ons één met het leven, omdat wij fysiek zoowel als geestelijk in harmonie zijn met de schepping.

Bewust, doch vaker onbewust, zondigen we evenwel tegen de ongeschreven levenswetten en verstoren wij het evenwicht dat de gezondheid waarborgt. Het zenuwgestel, de werking der organen of ons gemoedsleven raken verstoord en wij gevoelen, dat ons pad naar lagere regionen voert, waar niet langer het leeuwerikied uit onze kelen opwelt. Doch ook nu weer blijven Gods liefde en wijsheid ons getrouw in tijden van droefheid en duisternis. Want ongezien en ongeacht werkt in ons de kracht der gezondheid. Het is alsof er een onafgebroken stroom loopt door alle leven, welke niet ophoudt het goede en betere te bewerken, overal waar onkunde en onwetendheid wanorde en chaos, d.w.z. ziekte en verwarring veroorzaakt. Men sta mij toe hier de heilzame werking te zien van den inwendigen Medicijnmeester, die immers gekomen is voor de zieken, want de gezonden hebben Hem niet van noode gelijk de Heilige Schrift het zoo treffend zegt. Wanneer pijnen u drukken, wanneer zwakheid u kwelt en de koorts u terneergeworpen houdt, werkt in uw lichaam de heilende kracht, welke u de gezondheid zal moeten weergeven.

Met nadruk wil ik er op wijzen, hoe in dezen toestand veelal de onjuiste negatieve geesteshouding het genezingsproces tegenwerkt. Moedeloosheid, onvoldoende vertrouwen en onverschilligheid verergeren den patiënt meer dan noodig is in talloze gevallen.

De homoeopathie bestudeert een ziekte in haar verschijnselen en werking en zal dan op een bepaald oogenblik ingrijpen om het genezingsproces te stimuleeren en te hulp te komen. Zij werkt dus mede met de natuur en schikt zich naar de wijsheid die daar werd neergelegd. Ook de zieke moet hier het zijne toe bijdragen. Daarom is de sympathie en het vertrouwen in den huisarts van zooveel belang.

De artsijnkunst komt dus tegemoet aan de immer aanwezige geneeskracht en ondersteunt deze. Deze geneeskracht ligt overal verborgen, vooral in de sappen en deelen der planten. Van oudsher hebben geleerden er naar gestreefd deze heilzame kruiden en plantensappen op te sporen en naar hun werking te rangschikken. Eeuwenlang is er gezocht naar de wetten en regels die hieraan ten grondslag moeten liggen. Aan *Samuel Hahnemann*, een Duitsch geneesheer uit den overgang van de 18e tot de 19e eeuw, komt de eer toe de geneesmiddelen der homoeopathie op een wijze te hebben bereid, die al haar van nature giftige werkingen omzet in een heilzame en genezende kracht. Nog steeds blijken de aanwijzingen omtrent de bereiding en potentiëering der homoeopathische middelen volgens de methode van Hahnemann het meest doeltreffend te zijn. De tegenwerking en bestrijding, welke deze grondlegger der Homoeopathie moest ondervinden bij zijn baanbrekende levensarbeid, zijn nog niet ten volle verdwenen, doch thans vindt de homoeopathische geneesmethode in de gansche

beschaaftde wereld een steeds grooter arbeidsveld en gaan er ook onder de aanhangers der allopathische school meer en meer stemmen op om te komen tot een synthese dezer beide geneeswijzen.

De toepassing der homoeopathische middelen is in het geheel niet geheimzinnig of ongeloofwaardig. De geheele natuur is ondoorgrondelijk in haar krachten. Door ons haar toe te vertrouwen en haar werkingen der gezondmaking te ondergaan leeren wij haar in de diepte kennen, zoodat het, zacht gezegd, niet verstandig en ondankbaar is, een geneesmethode te beoordeelen en misschien wel te veroordeelen, alvorens men praktische ervaring heeft opgedaan omtrent haar kennen en kunnen. De onbevooroordeelde mensch blijft ook hierin oprecht, door alles te onderzoeken en het goede te behouden. En de getijdestroom in de Westersche landen is stellig de homoeopathie gunstig gezind.

OPTIMISME OF GELOOF

Zaterdagavond. Om te weten of er nog laatste berichten waren, zette ik, eer ik naar mijn kamer ging, de radio aan. Inplaats van de verwachte nieuwstijding hoorde ik vroolijke muziek die, blijkens het luide applaus, door de hoorders zeer gewaardeerd werd. Daarna richtte de leider, of de conferencier, eenige woorden tot een denkbeeldige tante van hem, die, als ieder meelevend mensch, onder den indruk was van de kritieke tijdsomstandigheden. De spreker wilde haar bijbrengen, dat ze in geen enkel geval reden had om zich ongerust te maken. Wat hij zei kwam hierop neer: als er geen oorlog kwam, was het goed. Kwam er wel oorlog, dan bleven wij er misschien buiten en dan was het ook goed. Werden we erin betrokken en behoorden we bij de winnende partij, dan was dat ook goed. En verloren we, dan leefden we misschien lang genoeg om weer betere tijden te zien aanbreken, of we stierven, eer we last van de ellende kregen. In beide gevallen was het opnieuw alles goed. Blijkens den bijval, dien hij verwierf, sloeg deze troost (?) nogal in.

Wellicht kwam het door dat telkens herhaald: „dan is het goed,” dat mij een paar versregels in de gedachte kwamen, die jaren geleden werden neergeschreven. Ik bedoel deze regels:

„Wat zou ik voor wat komen kan nog vreezen?

’t Is altijd goed zooals mijn God het doet.”

Dat ikzelf het was, die indertijd deze regels neerschreef, doet hierbij niets ter zake. Ik zou het feit niet eens memoereeren, wanneer niet misschien de een of ander het vreemd zou vinden, dat ik mijzelf citeerde. Nu, na zooveel jaren, kwamen de woorden tot mij terug als een boodschap. Ze deden mij, na hetgeen ik vlak tevoren hoorde, het verschil zien tusschen menschelijk optimisme en het geloof, dat uit God is. Menschelijk optimisme zoekt zoolang mogelijk de goede zijden op van hetgeen er gebeurt. En voorzeker is dit beter, dan in somber pessimisme slechts oog te hebben voor de donkere kanten van het leven. Doch wanneer dan het een na het ander den optimist uit handen wordt geslagen, komt ook hij er ten slotte toe, de dooden gelukkig te prijzen boven de levenden.

Het geloof echter is niet afhankelijk van de omstandigheden. Het klemt zich vast aan God. Aan een almachtig en liefderijk God, Die, wanneer het leed over ons komt, ook in dat leed ons helpt. Het eindigt ook niet in den dood, doch in het leven:

„Maar na den dood is ’t leven mij bereid;

God neemt mij op in Zijne heerlijkheid.”

Ik weet niet hoe het zijn zal, wanneer gij deze regelen leest. Doch één ding weet ik: wat er ook veranderen moge — God blijft Dezelfde. En Zijn trouw verandert nooit. Hij schenke ons de genade, daaraan vast te houden, wat ons ook overkomt. Hij schenke ons ook den moed en de blijmoedigheid om van die hulp te getuigen in een wereld, die het op zijn hoogst brengt tot een aangekweekt optimisme, doch die meer gevaar loopt in pessimisme onder te gaan.

J. M. W.-W.